

Příloha č.1

Přepis rozhovoru č. 1 (R1)

1. Kdy jste začali pozorovat, že Váš syn/dcera se nevyvíjí jako ostatní děti? A co bylo jiné?

„V tom pohybovém, vlastně v tom sedmém měsíci teprve začal válet sudy. To jsme rehabilitovali teda a nebylo to takový živý dítě, nebo takové komunikativní. To žvatláni tam chybělo. Ten vývoj byl prostě zpomalenej, ale v tom sedmém měsíci nebyl tak zpomalenej jako to bylo třeba v roce, kdy nesešel, nelezl.“

2. Kolik let bylo Vašemu dítěti, když jste se dozvěděli diagnózu, kterou Vaše dítě má.

„15 měsíců“. On se v květnu narodil a za rok v září na magnetický rezonanci přišla diagnóza.“

3. Jak jste se s touto diagnózou jako rodiče vypořádávali?

„No, bylo to těžký. To začalo být velice zajímavý, protože manžel, když jsem byla těhotná, začal mít psychický problémy. Než mi došlo, že je to psychickýho rázu, tak to chvíli trvalo, ale projevila se u něj panická porucha vlastně v době mého těhotenství. Já jsem prožívala hrozný strach, že doma budu mít postižený dítě a chlapa, kterej to nezvládne, takže jako našťestí překonali jsme to, ale měla jsem opravdu velký strach, ale nakonec to zvládl, a to klobouk dolů. Neuměla bych si představit mít doma dva, o který bych se musela starat. To bych asi nedala.“

4. Bylo těžké pro širší rodinu a okolí se s touto informací vypořádat? (prarodiče, strýc, teta...)

„Bylo to hlavně pro maminku hodně těžký, ale maminka myslela vždy pozitivně a nepřipouštěla si postižení Káji. Já jsem nastoupila do práce, když bylo Matyáškově 4 a on šel do školky, tak maminka s ním začala jezdit do lázní. Maminka s ním jezdila na dovolenou, hlídala nám Matyáška. Takže vlastně hmmm...maminka byla velkou oporou. Bohužel maminka zemřela před třema rokama, takže veškerá podpora a pomoc se vlastně ztratila.“

5. Jaké změny jste zaznamenali po příchodu dítěte s postižením v rodině?

„Změny byly hlavně v té sociální oblasti hmmm a stále jsou. Nemůžeme s manželem spolu na večeři, na různý jiný akce, protože nemáme hlídání, jak nám mamka zemřela no.“

6. Přepadla Vás někdy obava, zda péči o syna/dceru a jejího bratra/sestru zvládnete?

„Hmmm...asi v pohodě, neměla jsem obavu, že to nezvládnou, spíš nás teď v současné době straší doktoři, protože furt je teď nebezpečí, že se změní Matyáškovu chování, že začne být agresivní, že změna chování tam bude. Zatím o tom nechci nějak mluvit. To je teď asi největší strašák, že by mohl začít být velmi agresivní ne jenom v takovýmto, když máte svoje záchvaty vzteku, nebo to ani nejde říct vzteku, takže aby to nepřerostlo, že začne ubližovat nám. Teď má občas, že se kousne do ruky, ale nemá tendenci prostě ublížit, ale to říkám to je typickej puberťák. Spíš ne strach, že bysme to nezvládli, spíš rozdělit péči o ty dvě děti, aby jedno nebylo poznamenaný.“

7. V jakých oblastech je starost o dítě s postižením nejnáročnější?

„Hmmm asi v tom pochopení, protože se u nás hmmm Matyášek v pohodě pod dohledem nají, musíme ho oblíknout, ale to je asi to nejmenší, ale spíš to pochopení, protože někdy člověk nechápe, co chce, takže potom z toho vznikaj třeba nedorozumění, takže občas má myšlenku, než mně dojde, že to myslí dobře, tak zareaguju já špatně. Ty oblasti asi toho pochopení jsou nejhorší.“

8. Jaká vnímáte pozitiva a negativa dítěte s postižením

„Pozitiva, člověk si začal vážit všeho drobnýho, malýho, každýho pokroku, každý radosti, prostě negativa, ty jsou spíš jako v tom, že kvůli tomu, že mamka vlastně zemřela, tak od té doby my nemáme vlastně s manželem možnost jít sami na večeři, jet spolu někam na víkend, protože prostě to hlídání nemáme. Nikdo si nevezme bohužel Lukáška zároveň s Járou. To je asi negativum, že nás to jakoby asocializuje od ostatních.“

9. Změnil se Váš vztah s partnerem po narození dítěte s postižením? Pokud ano, jak?

„Hmmm já myslím určitě k lepšímu. Když to tak řeknu blbě (smích), tak manžel se stal samostatnějším (smích), je jedináček. Nechci do toho šťourat, jedináčkové jsou takoví... (smích). Když Matyáškovu řekli diagnózu, tak já jsem odjela na šest tejdnu a manžel se staral o tu domácnost, a to ještě nebyl Jára na světě, takže já myslím, že mu to hodně dalo.“

10. Využíváte nějakou sociální službu? Pokud ano, jakou?

„My využíváme odlehčovací službu v době prázdnin, protože, příměstské tábor je na tři tejdny, prázdniny, velký devět tejdnu, takže čtyři tejdny by měl být Matyášek v odlehčovací službě, pokud se tyto prázdniny zadaří. Máme vlastně možnost využít i odlehčovací službu přes noc, ale ještě jsem se na to nějak nepřipravila. Měli bychom ho na to připravit, protože jednou s náma nebude moct být každý den doma, tak ať na to je připravenej, ale já jsem se ještě nepřipravila. Mám strach z toho, že si bude myslet, že jsme ho odložili a on si bude myslet, že už se nevrátíme.“

11. Ovlivnilo Vaše dítě Vaši sociální situaci? Pokud ano, jak?

„Ano velmi, jako mohla bych jít sama třeba do divadla, ale člověku se nechce a zase vím, že Matyášek by podvědomě na mě čekal, kdy se vrátím domů, a to zase nechci. On potřebuje mít tu smečku pohromadě. On nesnese, když náhodou manžel se zdrží v práci, protože na to není moc zvyklej, že by manžel chodil pozdě. Když já jdu do školy o víkendu, tak Matyášek je vidět, že je jako tam stojí u těch dveří, u toho okna, a čeká prostě půl dne, kdy máma se vrátí. Potřebuje mít smečku pohromadě.“

12. Ovlivnilo Vaše dítě Vaši ekonomickou situaci? Pokud ano, jak?

„No náročný to finančně bylo. Naštěstí manžel docela slušně vydělává a já dneska už mám taky příjem, tak to není tak devastující prostě, protože jsme schopni ze dvou příjmů rodinu zabezpečit. V případě, kdy bych já měla zůstat doma, bylo by to napínavější.“

13. Jak se cítí sourozenci v roli bratra/sestry dítěte s postižením? Jaký spolu mají vztah?

R1 „Oni jsou na sebe hrozně fixovaný, prostě oni maj spolu od začátku super vztah. Jak jsem z toho měla strach. Od začátku, co jsem si Járu přinesla z porodnice, on je na něj něžnej. Teď už by ho nejradší zavalil... (smích). Nemůže se prostě navalit na 20 kilovýho bráchu. Jára asi vzhledem k tomu Matyáškoví, tak vlastně je to pro něj přirozený pro Járu, protože se do té situace narodil. Když to bývá opačně, bývá to horší, když se narodí ke zdravému dítěti postižený, a to se najednou ta péče všechna točí kolem toho postiženého, ale Jára je zvyklej, že vlastně se do té situace narodil a je tím pádem i samostatnější. Řeknu Járovi „Jdi se oblíkat!“ a Matyáškoví jdu pomoci.“

Já: „Jasně, a on to chápe jako v pohodě, že je potřeba pomoc tomu Matyáškoví?“

R1: „Jako zatím dobrý, ale je vidět, jak máme pro sebe ty dovolený, že si užívá to, že ten brácha tam není a že jsme jenom my dva.“

Já: „To je jasný, že to tak vnímá, přece jenom se stejně kolem Matyáška ta péče točí. Vlastně to může vnímat i o to víc všechno, že vlastně s Matyáškem nemůžete na ty akce. Jako jasně mohli byste se rozdělit, ale už nemůžete dělat všechno společně, a tady aspoň vidí, že se netočí všechno jenom kolem Matyáška.“

RI: „No, když jsme na dovolený, vždycky se musíme rozdělit no.“ Když jsme byli na dvouhodinové prohlídce zámku, on by to tam tak dlouho nezvládnul, tak proto.“

14. Kdy si poprvé sourozenec dítěte s postižením začal uvědomovat, že se jeho bratr/sestra vyvíjí jinak než ostatní děti?

„Víc to asi řeší poslední dva roky, se ptá, proč Matyášek je jakej je, tak se mu to snažíme vysvětlit, že prostě už to lepší nebude a samozřejmě si uvědomuje, že ten brácha není zdravotně v pořádku. Vlastně jakoby hloupej a vlastně se mu snažím říkat pravdu, nebo aspoň to vysvětlit tak, aby to pochopil vzhledem k věku, ale prostě není tak hloupej, ví jak se chovaj jiný děti v Matyáškovým věku a že když jeho brácha plynule nemluví, tak asi v pořádku nebude žejo.“

15. Myslíte si, že se sourozenec cítil někdy odstrčeně z důvodu potřeby větší péče o Vaše dítě s postižením?

„Určitě ano, ale s Járou si vyhrazuju poslední dva roky minimálně tejdén, kdy s ním jedu na dovolenou, a je to vlastně pro něj, aby měl pocit, že mám čas jenom na něj. Věnovat se opravdu jenom jemu bez toho Matyáška, jinak se dělá právě všechno s ohledem na něj. Tam nemůžeme, tohle nemůžeme, tohle by Matyášek nezvládl, takže je to opravdu ten tejdén pro nás, že my dva spolu jedeme.“

16. Řešíte otázky budoucnosti (Kdo se o Vašeho syna/dceru postará)?

RI: „No to řešíme, a když Matyášek propadne o dva roky, stejně skončí ve škole, takže řešíme, co bude, a s tím je teda velký problém. Snažili jsme se někoho oslovit, zjišťovali jsme informace a zjistili jsme, že musíme mít trvalý bydliště v Praze, že mají pořadník, že se máme před nástupem přihlásit. Řešit v květnu, jestli mi ho někam vezmou je dost náročný, protože těch míst moc není, co si budeme nalhávat. Ta budoucnost bude velice zajímavá.“ Musí si člověk uvědomit, že ta budoucnost nějaká je. Můžu být pečující osoba, ale musíme si uvědomit, že mi ta síla jednou dojde. Nebudu mít na to psychicky, fyzicky, že ten Lukáš skončí v nějakým týdenním stacionáři. Jednou ta hladina našich sil prostě přeteče a musíme s ohledem zase na toho Járu. Jára tu je taky. Není to jenom Lukášek v životě, ale je tady ten Jára. Nechci, aby mi to jednou vyčetl, že jsem všechno dělala pro Lukáše a pro něj ne

Já: „Když se zeptám...napadlo Vás někdy, že by se třeba Jára mohl o Matyáška někdy v budoucnu nějak postarat, až to u vás nebude možné“?

RI: „Mě to napadlo taky, protože jsme byli na Vagonech a tam je prostě v té vesnici centrum pro mentálně postižený. Jára se na to ptal a já jsem mu odpověděla, jo v takovém centru skončí jednou Matyášek a on, že se o něj postará. Říkám Járovi, že to po něm nikdy nemůžu chtít. Co bych chtěla, až já nebudu moct, tak prostě, aby ten Jára zkontroloval, že ten Matyášek nikde není týraněj, zanedbanej, že je spokojenej. Já po něm nemůžu chtít, aby svůj život musel pro Matyáše obětovat, pro to se nenarodil. Nenarodil se pro to, aby on byl ten pečující. To po něm nemůže nikdo chtít, aby obětoval svůj život nějakému bráchovi.“

Příloha č. 2

1. Kdy jste začali pozorovat, že Váš syn/dcera se nevyvíjí jako ostatní děti? A co bylo jiné?
2. Kolik let bylo Vašemu dítěti, když jste se dozvěděli diagnózu, kterou Vaše dítě má.
3. Jak jste se s touto diagnózou jako rodiče vypořádávali?
4. Bylo těžké pro širší rodinu a okolí se s touto informací vypořádat? (prarodiče, strýc, teta...)
5. Jaké změny jste zaznamenali po příchodu dítěte s postižením v rodině
6. Přepadla Vás někdy obava, zda péči o syna/dceru a jejího bratra/sestru zvládnete?
7. V jakých oblastech je starost o dítě s postižením nejnáročnější?
8. Jaká vnímáte pozitiva a negativa dítěte s postižením
9. Změnil se Váš vztah s partnerem po narození dítěte s postižením? Pokud ano, jak?
10. Využíváte nějakou sociální službu? Pokud ano, jakou?
11. Ovlivnilo Vaše dítě Vaši sociální situaci? Pokud ano, jak?
12. Ovlivnilo Vaše dítě Vaši ekonomickou situaci? Pokud ano, jak?
13. Jak se cítí sourozenci v roli bratra/sestry dítěte s postižením? Jaký spolu mají vztah?
14. Kdy si poprvé sourozenec dítěte s postižením začal uvědomovat, že se jeho bratr/sestra vyvíjí jinak než ostatní děti?
15. Myslíte si, že se sourozenec cítil někdy odstrčeně z důvodu potřeby větší péče o Vaše dítě s postižením?
16. Řešíte otázky budoucnosti (Kdo se o Vašeho syna/dceru postará)?

Příloha č. 3

Přepis rozhovoru č. 1 (R1)

KATEŘA ORLÍ J. IDEJÍ

1. Kdy jste začali pozorovat, že Váš syn/dcera se nevyvíjí jako ostatní děti? A co bylo jiné?

V tom pohybovém, vlastně v tom sedmém měsíci teprve začal válet sudy. To jsme rehabilitovali teda a nebylo to takový živý dítě, nebo takové komunikativní. To žvatlání tam chybělo. Ten vývoj byl prostě zpomalenej, ale v tom sedmém měsíci nebyl tak zpomalenej jako to bylo třeba v roce, kdy neseděl, neležel.“

2. Kolik let bylo Vašemu dítěti, když jste se dozvěděli diagnózu, kterou Vaše dítě má.

15 měsíců. On se v květnu narodil a za rok v září na magnetický rezonanci přišla diagnóza.“

3. Jak jste se s touto diagnózou jako rodiče vypořádávali?

„No, bylo to těžký. To začalo být velice zajímavý, protože manžel, když jsem byla těhotná, začal mít psychický problémy. Než mi došlo, že je to psychického rázu, tak to chvilku trvalo, ale projevila se u něj panická porucha vlastně v době mého těhotenství. Já jsem prožívala hrozný strach, že doma budu mít postižený dítě a chlapa, kterej to nezvládne, takže jako našťěstí překonali jsme to, ale měla jsem opravdu velký strach, ale nakonec to zvládl, a to klobouk dolů. Neuměla bych si představit mít doma dva, o který bych se musela starat. To bych asi nedala.“

4. Bylo těžké pro širší rodinu a okolí se s touto informací vypořádat? (prarodiče, strýc, teta...)

„Bylo to hlavně pro maminku hodně těžký, ale maminka byla nápomocná. Já jsem nastoupila do práce, když bylo Lukášovi 4 a on šel do školky, tak maminka s ním začala jezdit do lázní. Maminka s ním jezdila na dovolenou, hlídala nám... Takže vlastně hmmm...maminka byla velkou oporou. Bohužel maminka zemřela před třema rokama, takže veškerá podpora a pomoc se vlastně ztratila.“

5. Jaké změny jste zaznamenali po příchodu dítěte s postižením v rodině?

„Změny byly hlavně v té sociální oblasti hmmm a stále jsou. Nemůžeme s manželem spolu na večeri, na různý jiný akce, protože nemáme hlídání, jak nám mamka zemřela no.“

6. Přepadla Vás někdy obava, zda péči o syna/dceru a jejího bratra/sestru zvládnete?

„Hmmm...asi v pohodě, neměla jsem obavu, že to nezvládnou, spíš nás teď v současné době straší doktoři, protože furt je teď nebezpečí, že se změní chování, že začne být agresivní, že změna chování tam bude. Zatím o tom nechci nějak mluvit. To je teď asi největší strašák, že by mohl začít být velmi agresivní ne jenom v takovýmto, když máte svoje záchvaty vzteku, nebo to ani nejde říct vzteku, takže aby to nepřerostlo, že začne ubližovat nám. Teď má občas,

KATEŘA ORLÍ
VÝVOJ (ODCHYLEK OVD PĚTÉHO VÝVOJE)
PRVNÍ - DÁT TAM ČÁST CITACE

VEK DÍTĚTE PŘI ZISTOVÁNÍ DIAGNÓZY
KATEŘA ORLÍ - REAKCE RODIČŮ
- VTRUVA MLO.
POSTIŽENÝ
- S PAMAT
PSYCHICKÁ
STAV

MATYÁŠKA
ZTRÁTO
PSYCHICKÉ POMOCE

OSTAŠA SPOLEČNĚ NSLO
ALEK

CELKOVÝ STRACH ZE ZVLÁDNUTÍ
RETO DIVOKA
POCIT SPOLEČNĚ

MATYÁŠKA

Příloha č. 4

Přepis rozhovoru č.2 (R2)

1. Kdy jste začali pozorovat, že Váš syn/dcera se nevyvíjí jako ostatní děti? A co bylo jiné?

„Někdy kolem půl roku, kdy jsem měla takový pocit, tím, že jsem měla starší dceru reaguje jinak na podněty, ať už obličejový, jakoby koukal za nás. Emotivně reagoval na zvuky, když to bylo opravdu hlasité, tak plakal. Třeba lux jsem zapla, plakal jo takový ty zvuky, špatná spavost – byl víc vzhůru, než by spal, byl dlouho kojenej, prostě viděli jsme to v tom chování, v té hrubé motorice byl opožděný a už tentokrát, když seděl, tak si sáhnul po jedné hračce hmmm zajímaly ho točivé hračky, na pískovišti zbožňoval přesýpací kyblíky, netvořil hru a nevyhledával ty děti, neprobíhala potřeba té komunikace. Já jsem ho do hry musela vpravit a hra ho bavila jenom, když byla po jeho, a to jsem si dlouho myslela, že je to nějaký charakterovej rys, jo. Měli jsme doma koberec, kde byla nakreslená silnice a on jezdil s aučičkama jenom po obvodu.“

MEKALU
PROBLÉMY JÁ

Zkusit
2 PŘEDANÍ
DÍTĚTE

SMAM
O ALIVD

2. Kolik let bylo Vašemu dítěti, když jste se dozvěděli diagnózu, kterou Vaše dítě má.

„Podstoupili jsme několik vyšetření, takové to kolečko, pediatrie, foniatrie, neurologie, a pak se to rozjelo a věděla jsem, že do běžné MŠ nepůjde. Bylo mu dva a půl až tři roky, kdy mu diagnostikovali dětský autismus + přidružené zrakové postižení strabismus. Když jsme tady v Praze byli rok a půl, tak doktoři dlouho nevěděli, jestli je to ten autismus, protože v některých věcech nesplňoval tu triádu. Takže jsme si mysleli, že to je atypický autismus, ale nakonec jsme byli u psychiatricky a ta mu diagnostikovala ten dětský autismus a bylo vymalováno.“

OVĚDOMĚNÍ
POSTIŽENÍ
SYVA

3. Jak jste se s touto diagnózou jako rodiče vypořádávali?

„Byl to šok, samozřejmě to byl šok jak pro manžela, pro mě tak i pro dceru, která v té době byla v předškolním věku, když už jsme jí začali vysvětlovat, že bráška je jiný.“

VYPOŘÁDÁVA

POCIT Z
VYPŘÍČINĚNÍ
ZŠADKOU

4. Bylo těžké pro širší rodinu a okolí se s touto informací vypořádat? (prarodiče, strýc, teta...)

„No to je do dneška. Oni o tom nevědí nic, nechávala jsem to na nich, a jestli se chtějí něco dozvědět..., co chtěli, se zeptali. Řekla jsem jim, v čem je to jiné. Oni ho berou spíš jako vnoučka, že by ho nejradši rozmazlovali. Ačkoliv já jsem striktní, aby si všechno dělal sám, tak oni by mu nejradši obouvali boty. Samozřejmě smutný to je pro tu rodinu, ale že by se z toho někdo extra hroutil, to asi ne.“

PRARODIČ
K VÝMĚNĚ

5. Jaké změny jste zaznamenali po příchodu dítěte s postižením v rodině

„O nějaké zásadní změny nešlo, spíš jsme se učili, jak s ním komunikovat. Samozřejmě, že nás to ovlivnilo do určité míry sociálně, protože chodíme jen na akce, kde není přehnaný hluk a odkud se dá jakoby utéct. Dokud to bylo možné, tak jsme jezdili na lyže. Teď už to bohužel nešlo a ani s tím pásem to nezvládal.“

Příloha č. 5

Nadřazená kategorie: Procesy					
	Kristýna	Lenka	Sára	Eva	Kamila
1.Vnímání					
pocitů při vypořádávání se s postižením dítěte	*	*	*	*	*
postižení v raném věku dítěte na základě předchozí zkušenosti		*			*
odchylek v hrubé motorice dítěte	*	*		*	*
odchylek v komunikaci dítěte	*		*		*
odchylek v poruše chování dítěte					*
2.Negativní ovlivňování					
sociální oblasti	*	*	*	*	*
ekonomické oblasti	*		*	*	*
pracovní oblasti					*
sourozeneckého vztahu	*	*	*	*	*
partnerské oblasti			*		*
Nadřazená kategorie: Postoj					
1.Pozitivní přístup prarodičů					
k podílení se na výchově dítěte s postižením	*	*		*	*
ke zjištění diagnózy dítěte s postižením	*		*		
2.Získání					
jiného náhledu na život	*	*	*	*	*
přátel díky narození dítěte s postižením				*	
vděčnosti za maličkosti	*	*			*

zkušenosti s dítětem s postižením díky které se stali lepším člověkem	*	*	*	*	*
3.Pozitivní přístup sourozenců					
k celkové situaci v rodině	*	*	*		
k sourozenci s postižením	*	*	*	*	*
Nadřazená kategorie: Metadovednost					
1.Akceptace					
postižení dítěte	*	*	*		
změn v rodině	*	*	*	*	*
všech přicházejících emocí v souvislosti s narozením dítěte s postižením	*	*	*	*	*
reakce okolí na dítě s postižením	*	*	*		
přístupu širší rodiny k dítěti s postižením	*	*	*	*	*

Příloha č. 6

Speciálně pedagogické centrum

při Fakultní mateřské škole se speciální péčí

Arabská 681/20, 160 00 Praha 6

tel.: 733 710 467, 235 350 410 – linka 19 a 20 | e-mail: spc@skolka.org | www.skolka.org/spc

Čj: 1373/8/16

V Praze dne 25. 8. 2016

Doporučení ke vzdělávání žáka se speciálními vzdělávacími potřebami a stanovení míry podpůrných opatření

dle zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání /školský zákon/ v platném znění a dle Vyhlášky č. 73/2005 Sb., o vzdělávání dětí, žáků a studentů se speciálními vzdělávacími potřebami a dětí, žáků a studentů mimořádně nadaných ve znění platných předpisů

Jméno a příjmení: [redacted]
Datum narození: [redacted]
Bydliště: [redacted]

Škola: Pink Crocodile School
Rok školní docházky: 2016/2017, 2017/2018
Třída: 1., 2.

Doporučení bylo zpracováno na základě:

- komplexního vyšetření v SPC (Mgr. Pokorná, V/2016)
- lékařských zpráv (Dětská neurologie FN Motol, MUDr. Petrák, leden/2016)
- pozorování v MŠ a dokumentace SPC

Diagnostický závěr pro účely vzdělávání:

Dívčinka se **souběžným postižením více vadami** vlivem komplikované perinatální anamnézy. Základní diagnózou je centrální hypotonický syndrom a epilepsie t.č. farmakologicky kompenzovaná. **Psychomotorický vývoj je výrazně nerovnoměrný a celkově opožděný (včetně opožděného vývoje řeči)**. Aktuální úroveň kognitivních schopností spadá celkově do pásma **lehkého mentálního postižení** (přibližně 2 roky pozadu) se **snadnou unavitelností CNS** na organickém základu (epilepsie). Významná je **porucha pozornosti, impulzivita a hyperaktivita, přítomen je permanentní psychomotorický neklid** spadají do klinického obrazu **ADHD**, který se v početném kolektivu ještě násobí.

Pro účely statistického výkaznictví uvádět jako: děvče se souběžným postižením více vadami

Doporučená forma vzdělávání: vzdělávání formou skupinové integrace v základní škole speciální

Doporučený vzdělávací program: RVP ZŠS 1.díl

Doporučená podpůrná opatření:

Speciální metody, postupy, formy a prostředky vzdělávání

- zajistit [redacted] bezpečné prostředí a stálý dohled dospělého – vlivem diagnózy dívky je nutná zvýšená opatrnost v rámci pohybu, nelézt do výšek, sport pouze s ochrannými pomůckami
- při eventuelním epileptickém záchvatu (dosud vázáno pouze na prvotní fázi spánku) postupovat dle lékařského doporučení (nutno podat rektálně Diazepam, uvědomit rodiče)
- vést k zapojení do všech činností, tolerovat krátkou dobu soustředění, umožnit Bětušce opustit třídu, zrelaxovat, pracovat individuálně
- používat jasná srozumitelná sdělení, vždy ověřovat porozumění zadané instrukci
- postupné prodloužování koncentrace pozornosti – zklidňovat fyzickým dotekem, zaměřovat pozornost jedním směrem